

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **D. B.**, nar., státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR ,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2020, č. j. OAM-490/ZA-ZA10-D02-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o

azyly“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení žádosti byla určena Polská republika.

2. Žalobkyně namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodů vad předcházejícího řízení. Správní orgán je povinen se řídit pravidly správního řízení a je rovněž povinen zjišťovat skutečný stav věci. Celé řízení však bylo naproti tomu jednostranné a neobjektivní. Žalovaný nepostupoval řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR. Rozhodnutí bylo nedostatečně odůvodněno a zákon byl vyložen chybně.
3. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
4. K žádosti žalobkyně sdělila, že nemá žádné politické přesvědčení, má dvě děti. Důvodem podání žádosti je, že je homosexuální orientace, je pronásledována ze strany bývalého manžela, rodiny a církve. Bylo jí vydáno polské vízum platné do 22. 7. 2020. Ohledně zdravotního stavu uvedla, že má astma.
5. Při pohovoru žalobkyně uvedla, že polské vízum má proto, že je jednodušší jej vyřídit. Pracovala na něj v Polsku i ČR. Nemá žádný vážný důvod, proč by nemohla odcestovat do Polska a pokračovat tam v žádosti o mezinárodní ochranu. V ČR ale je slečna, se kterou je ve vztahu, ta je též Ukrajinka.
6. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
8. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je *žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
9. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“*
11. Soud úvodem konstatuje, že námitky žalobkyně směřují toliko obecně k tomu, že rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobkyně svá tvrzení nespecifikovala, neuvedla, jakých konkrétních pochybení se měl žalovaný podle ní dopustit.
12. K těmto obecným námitkám žalobkyně soud uvádí, že v postupu žalovaného neshledal deficit a neshledal též nezákonnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jakož ani ohledně porušení právního řádu. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, zjistil skutkový stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zohlednil okolnosti případu, zjistil všechny potřebné skutečnosti a své závěry uspokojivým způsobem odůvodnil.

13. Žalovaný shledal, že je možné předání žalobkyně do Polské republiky. K tomuto postupu se žalobkyně nevyjádřila a nijak jej v žalobě nezpochybnila, soud přesto pro úplnost uvádí, že se ztotožnil s argumentací žalovaného v otázce, který členský stát EU je příslušný k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. Z čl. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublin III“ nebo „Dublinské nařízení“), vyplývá, že pakliže je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Dle čl. 12 odst. 4 prvního pododstavce Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.
14. V případě žalobkyně žalovaný zjistil, že žalobkyni bylo vydáno dlouhodobé vízum č. POL013739449 s platností do 22. 7. 2020. Soud proto shodně s žalovaným konstatuje, že je zde namístě aplikovat čl. 12 odst. 4 Nařízení Dublin III.
15. Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se na straně 3 - 5 rozhodnutí zabýval otázkou existence systémových nedostatků v Polsku. Povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení Dublin III. Konkrétně žalovaný vycházel z dokumentu Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 10. 8. 2020. Žalovaný se detailně zabíral situací žadatelů v Polské republice. Postup žalovaného byl v souladu se zákonem i Nařízením Dublin III, stav věci byl zjištěn dostatečně, rozhodnutí mělo oporu ve shromážděných podkladech a bylo odůvodněno způsobem odpovídajícím požadavkům správního řádu.
16. Žalovaný se vyjádřil adekvátně i k tvrzeným obavám žalobkyně ohledně její sexuální orientace. Žalobkyně v řízení žádala, aby ČR využila diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení z důvodu, že se domnívá, že v jejím případě existuje riziko, že by jí nemusela být zajištěna účinná mezinárodní ochrana, a to z důvodu její sexuální orientace, kdy je obecně známo, že v Polsku je tendence potlačovat práva příslušníků sexuálních menšin. Takové informace jsou potvrzovány i zprávami lidskoprávních organizací. K tomu žalovaný uvedl, že nemůže vyvrátit neochotu polských občanů akceptovat osoby s jinou sexuální orientací, avšak žalobkyně dle něj nezmiňuje systémové nedostatky, nýbrž se jedná toliko o xenofobní postoje, které nemohou být důvodem pro užití diskrečního oprávnění. Žalobkyně dříve v Polsku navíc pracovala a žádné problémy s tím spojené neuvedla. Soud se s posouzením žalovaného ztotožňuje. Žalobkyně při pohovoru nesdělila žádný vážný důvod, pro který by nemohla do Polska odcestovat. Lze též pochybovat, že pokud by skutečně pociťovala v případě Polska obavy týkající se jejího přijetí jako příslušnice sexuální menšiny, že by si v Polsku vyřizovala vízum, kdy navíc, jak podotkl žalovaný, neuvedla, že by tam dříve měla jakékoli potíže.
17. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

18. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. března 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce